

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 62.067 van 1 oktober 1996
in de zaak A. 68.585/X-6487.**

In zake : Jean LOEMAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 18 april 1996 namens Jean LOEMAN werd ingediend door zijn raadsman E. BREWAEYS, advocaat te Brussel, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 april 1996 om aan verzoeker de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege op te leggen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 juli 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 september 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Kapitein R. DEF00R, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 juni 1987 wordt verzoeker opgenomen in de rijkswacht. Op 26 september 1988 wordt hij benoemd in de graad van wachtmeester. Sedert 1 oktober 1991 maakt hij deel uit van de havenbrigade Antwerpen.

1.2. Op 26 september 1995 wordt bij de BOB Antwerpen aangifte gedaan van een "huisdiefstal" van een portefeuille ten laste van verzoeker en ten nadele van een lid van de havenbrigade.

1.3. Op 29 september 1995 legt verzoeker een administratieve verklaring af. Hierin verklaart hij, onder meer, het volgende :

"Ik beken dat ik bij aanvang van mijn dienst op 05 september 1995 rond 2300 uur de portefeuille van mijn collega Frank VANLOOKE heb zien liggen in het plantonlokaal. Ik kwam daar binnen en zag de portefeuille op de grond liggen. Zonder nadenken heb ik de portefeuille opgeraapt en in mijn zak gestoken. Ik heb zelfs niet nagekeken van wie ze was. Op dat ogenblik was ik daar alleen. Uiteindelijk heb ik de portefeuille meegenomen naar mij thuis en daar heb ik de inhoud nagekeken. Toen zag ik dat het ging om de portefeuille van mijn college VANLOOKE, die nachtdienst had gehad. Ik durfde toen al niet meer terug, omdat ik vond dat ik toen al in de fout was gegaan. In de portefeuille stak een bedrag van ongeveer 2500 Bfr. Deze heb ik er uitgehaald. Ik had een grote drang daartoe omdat ik de laatste 2 jaar al financiële problemen heb. Het is zo dat de portefeuille nog in mijn bezit is, ik wist eigenlijk niet hoe ik de situatie kon rechtzetten.

(...)

Ik heb de portefeuille van Frank VANLOOKE terug overhandigd aan de leden van de BOB ANTWERPEN tijdens een huiszoeking in mijn woning.

Ik ben heden 29 september 1995 te 1030 uur naar Frank VANLOOKE thuis geweest. Ik heb mijn verontschuldiging aan hem aangeboden. Ik heb hem ook vergoed voor de opgelopen schade. Betrokkene toonde zich erg grootmoedig en zegde geen slechte gevoelens naar mij toe te hebben.

Ik hoop nog een kans te krijgen om te laten zien dat ik mij kan herpakken, dit zowel op persoonlijk vlak als in mijn loopbaan".

1.4. Op 2 oktober 1995 zendt Luitenant-kolonel LIEKENS, directeur van het personeel en de logistiek van de Groep Provincie Antwerpen, aan verzoeker een model B met betrekking tot een voorafgaande detachering ten bewarende titel, in afwachting van een mutatie bij ordemaatregel.

1.5. Op 3 oktober 1995 meldt de Procureur des Konings te Antwerpen aan de commandant van het district Antwerpen dat het originele dossier wordt geseponneerd en het bundel in kopie wordt overgemaakt voor gebeurlijke korpstucht.

1.6. Op 5 oktober 1995 wordt verzoeker, in aanwezigheid van een syndicaal afgevaardigde, verhoord door Luitenant-kolonel LIEKENS. Verzoeker bekent de feiten en herhaalt dat hij er spijt van heeft.

Dezelfde dag ondertekent Luitenant-kolonel LIEKENS de "beslissing en motivering inzake het voorstel" tot voorafgaande detachering ten bewarende titel.

1.7. Met een nota van 10 oktober 1995 zendt de directeur van het personeel en de logistiek van het district Antwerpen aan verzoeker een voorstel tot mutatie per ordemaatregel.

1.8. Met een nota van 25 oktober 1995 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden op te leggen.

1.9. Op 14 november 1995 zendt Luitenant-kolonel LIEKENS een nota aan verzoeker waarin hij het ontslag van ambtswege voorstelt.

1.10. Met een nota van 22 november 1995 zendt Luitenant-kolonel LIEKENS het volledige tuchtdossier aan de voorzitter van de onderzoeksraad.

1.11. Op 18 januari 1996 verschijnt verzoeker voor de onderzoeksraad, bijgestaan door een lid van een erkende en representatieve syndicale vereniging voor het rijkswachtpersoneel. Het proces-verbaal van de hoorzitting vermeldt, onder meer, het volgende :

"...
Overwegende dat, om al deze redenen, het dossier niet in staat van wijzen is.

...
De leden, de korpscommandant en betrokkene worden opgeroepen voor een vergadering in verderzetting op 08 Feb om 0830 H".

1.12. Uit het proces-verbaal van de beraadslaging van de onderzoeksraad van 8 februari 1996 blijkt dat de volgende vragen aan de leden werden gesteld en de resultaten van de geheime stemming de volgende zijn :

Vraag 1 : Zijn de feiten bewezen ?

Resultaat van de stemming : 5 JA 0 NEEN

Vraag 2 : Worden de feiten ten laste gelegd aan WM LOEMAN ?

Resultaat van de stemming : 5 JA 0 NEEN

Vraag 3 : Maken de feiten een tuchtvergrijp uit ?

Resultaat van de stemming : 5 JA 0 NEEN

Vraag 4 : Is het tuchtvergrijp uitzonderlijk ernstig ?

Resultaat van de stemming : 5 JA 0 NEEN

Vraag 5 : Zijn de feiten verenigbaar met de staat van personeelslid van de rijkswacht ?

Resultaat van de stemming : 0 JA 5 NEEN

Vraag 6 : Moet het ontslag van ambtswege worden opgelegd ?

Resultaat van de stemming : 5 JA 0 NEEN

Vervolgens brengt de onderzoeksraad het volgende gemotiveerd advies uit :

"...

Overwegende dat de goede staat van dienen van WM LOEMAN niet verhindert dat voor dergelijk uitzonderlijk ernstig tuchtvergrijp de zwaarste tuchtstraf wordt opgelegd;

Oordeelt de Raad, bij stemming, dat het ontslag van ambtswege moet opgelegd worden".

1.13. Op 1 april 1996 zendt de Minister van Binnenlandse Zaken de volgende nota aan de Commandant van de Rijkswacht :

"Onderwerp : Definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege
Betreft : Wachtmeester Jean LOEMAN
(...)

1. Ik heb kennis genomen van de feiten uiteengezet voor de onderzoeksraad en de tenlastelegging hiervan aan Wachtmeester LOEMAN. Meer bepaald heeft Wachtmeester LOEMAN op 5 september 1995, bij aanvang dienst omstreeks 2300 uur, de portefeuille van zijn collega zien liggen in het lokaal van de planton. Deze portefeuille, die op de grond lag, heeft hij opgeraapt en in zijn zak gestoken. Uiteindelijk heeft hij de portefeuille meegenomen naar huis en daar de inhoud ervan nagekeken. Het is op dat ogenblik dat hij gerealiseerd heeft dat de portefeuille van zijn collega was.
In de portefeuille stak een bedrag van ongeveer 2500 frank welke hij eruit heeft genomen. Wachtmeester LOEMAN erkent dat hij een grote drang daartoe had omdat hij de laatste twee jaar al financiële problemen had. Op datum van 29 september 1995, meer dan drie weken na de feiten, had hij de portefeuille nog steeds niet terugbezorgd.
De portefeuille toebehorende aan zijn collega werd teruggegeven naar aanleiding van een huiszoeking bij Wachtmeester LOEMAN thuis op het adres Leiebos 21 te 2170 ANTWERPEN.
2. Tevens heb ik kennis genomen van het advies van de onderzoeksraad omtrent de omschrijving van de feiten, meer bepaald dat het hier in hoofdte van Wachtmeester LOEMAN een afbreuk betreft aan de waardigheid van het ambt en van zijn staat van personeelslid van de rijkswacht en dat het tuchtvergriep uitzonderlijk ernstig is.
3. Bijgevolg, wegens de redenen vermeld in het advies van de onderzoeksraad, leg ik Wachtmeester LOEMAN de definitieve ambtsontheffing door ontslag van amtswege op".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel; dat hij ter zake stelt hetgeen volgt :

"Het voorstel van de onderzoeksraad en de bestreden beslissing zijn zeer streng : voor relatief kleine feiten wordt het ontslag van ambtswege voorgesteld en opgelegd.

Hoogstens kunnen de feiten -die oorspronkelijk als 'huisdiefstal' werden omschreven- worden begrepen onder de kwalificatie van artikel 508, 2de lid van het Strafwetboek : 'zij die een roerende zaak die aan een ander toebehoort en die zij hebben gevonden of die bij toeval in hun bezit is gekomen, bedrieglijk verbergen of aan derden afgeven worden gestraft met gevangenisstraf van 8 dagen tot 2 jaar en met geldboete van 26,-fr. tot 500,-fr.'.

Het bedrieglijk en ernstig karakter van de feiten moet, gelet op de verklaringen van verzoeker en de door hem gegeven verontschuldigingen, in twijfel worden getrokken.

Aan de feiten werd geen ruchtbaarheid gegeven, zodat moeilijk valt in te zien hoe de beroepsreputatie van verzoeker, en daardoor van het korps in het algemeen, daardoor kon worden in opspraak gebracht.

Alleszins moet worden vastgesteld dat de benadeelde geen klacht heeft neergelegd, dat hij de portefeuille en het bedrag van de gelden -het ging om een bedrag van ongeveer 2.500 frank- die er zich in bevonden heeft teruggekregen, en dat er omstandigheden waren die verzoeker belet hebben om die portefeuille onmiddellijk terug te geven (een gevoel van schaamte, onmogelijkheid om de plaats te betreden waar de portefeuille zich bevond).

Daarbij komt nog dat het ambt van de Heer Procureur des Konings, kort na de kennisneming van de feiten, van oordeel was dat het strafdossier zonder gevolg mocht worden gerangschikt.

Bovendien had verzoeker, tot op het ogenblik van de feiten, een onberispelijke staat van dienst.

Ondanks deze voor verzoeker positieve elementen heeft de verwerende partij gemeend de zwaarste straf te moeten opleggen.

Het is bijgevolg duidelijk dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is. Hoewel het de Raad van State niet toekomt zich in de plaats te stellen van de bevoegde overheid om de aan een personeelslid wegens bewezen en nog niet gestrafte feiten op te leggen straf te bepalen moet hij toch nagaan of die feiten van die aard zijn dat ze disciplinair gestraft kunnen worden en of de opgelegde straf niet buiten verhouding tot die feiten staat. De disciplinair optredende

overheid is door het evenredigheidsbeginsel gebonden, zodat de straf in redelijke verhouding moet staan met de strafbare feiten, verantwoord moet zijn en niet van willekeur mag doen blijken (RvSt., nr. 20.116, 19 februari 1980).

Bij de beoordeling van de bestreden maatregel, houdende definitief ontslag, vermag de Raad van State zich niet in de plaats van de tuchtoverheid te stellen en kan hij alleen een marginale controle terzake uitoefenen. Hij is weliswaar bevoegd om na te gaan of de door de tuchtoverheid opgelegde straf niet buiten elke redelijke verhouding tot de ten laste gelegde feiten staat. Er moet onderzocht worden of de Minister, uiteraard rekening houdende met de specifieke context, de persoonlijke toestand van verzoeker, en het belang van de dienst, redelijkerwijs tot de conclusie kon komen dat de zwaarste sanctie zich opdrong. Wanneer blijkt dat de betrokkene ernstige feiten ten laste worden gelegd die in principe niet overeen te brengen zijn met de staat van lid van het rijkswachtpersoneel, moet toch worden vastgesteld dat de concrete gegevens van de zaak de abstracte tenlastelegging relativeren aangezien deze in de werkelijkheid betrekking blijken te hebben op zeer minieme sommen geld en betrokkene in het concrete geval strafrechtelijk vrijgesproken werd (in casu is er een verschil: verzoeker werd strafrechtelijk niet vervolgd, de Heer Procureur des Konings heeft het strafdossier geseponeerd). Wanneer het geheel van de vaststellingen ertoe nopen tot het besluit te komen dat de opgelegde sanctie kennelijke niet in verhouding staat tot de gepleegde feiten dient het ontslag van ambtswege te worden geschorst (RvSt., nr. 51.615, 13 februari 1995; zie ook RvSt., nr. 50.571, 5 december 1994)";

2.1.2.1. Overwegende dat de Raad van State zich, bij de beoordeling van de bestreden maatregel, houdende definitief ontslag, niet in de plaats van de tuchtoverheid vermag te stellen en alleen een marginale controle ter zake kan uitoefenen; dat hij weliswaar bevoegd is om na te gaan of de door de tuchtoverheid opgelegde straf niet buiten elke redelijke verhouding tot de ten laste gelegde feiten staat; dat derhalve in de voorliggende zaak moet onderzocht worden of de minister, uiteraard rekening houdende met de specifieke context, de persoonlijke toestand van verzoeker én het belang van de dienst, redelijkerwijs tot de conclusie kon komen dat de zwaarste sanctie zich in casu opdrong;

2.1.2.2. Overwegende dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten door de onderzoeksraad gekwalificeerd werden als "het in bezit nemen en het achterhouden van een portefeuille van een collega"; dat dergelijke feiten ongetwijfeld ernstige feiten zijn, in principe niet overeen te brengen met de staat van lid van het rijks-wachtpersoneel; dat dit strakke principiële standpunt niet moet gerelativeerd worden wanneer de abstracte tenlasteleggingen getoetst worden aan de concrete gegevens van de zaak; dat verzoeker de gepleegde feiten heeft bekend; dat zijn hiërarchische meerderen en de onderzoeksraad - deze laatste unaniem - de aan verzoeker ten laste gelegde feiten "ernstig" hebben bevonden; dat uit het dossier blijkt dat, zohaast de aan verzoeker ten laste gelegde feiten bekend waren, de vertrouwensrelatie tussen de rijkswacht en verzoeker verbroken was, aangezien reeds op 5 oktober 1995 besloten werd tot een voorafgaande detachering ten bewarende titel en op 25 oktober 1995 tot een schorsing bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden; dat uit het advies van de onderzoeksraad en het proces-verbaal van beraadslaging blijkt dat er unanimititeit was over de gepastheid van het ontslag van ambtswege;

2.1.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift een aantal gegevens vermeldt die er volgens hem op wijzen dat een definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege kennelijk niet in verhouding staat tot de gepleegde feiten;

2.1.2.3.1. Overwegende dat verzoeker voorts stelt dat de feiten die oorspronkelijk als "huisdiefstal" werden omschreven hoogstens kunnen begrepen worden onder de kwalificatie van artikel 508, tweede lid, van het Strafwetboek ("zij die een roerende zaak die aan een ander toebehoort en die zij hebben gevonden of die bij toeval in hun bezit is gekomen, bedrieglijk verbergen of aan derden afgeven"); dat hij meent dat het bedrieglijk

karakter van de feiten in twijfel moet getrokken worden; dat, zoals infra sub 2.2.2. zal vastgesteld worden, de feiten in het advies van de onderzoeksraad en in de bestreden beslissing formeel niet als "bedrieglijk" in de strafrechtelijke zin van de artikelen 461 (diefstal), 464 (huisdiefstal) of artikel 508, tweede lid, van het Strafwetboek, werden gekwalificeerd;

2.1.2.3.2. Overwegende dat verzoeker vervolgens stelt dat het ernstig karakter van de feiten in twijfel moet worden getrokken gelet op de door hem gegeven verontschuldigingen; dat echter het feit dat verzoeker verontschuldigingen heeft aangeboden aan de benadeelde niet impliceert dat de feiten niet als ernstig kunnen worden beschouwd;

2.1.2.3.3. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat er geen ruchtbaarheid aan de feiten werd gegeven, zodat moeilijk valt in te zien hoe de beroepsreputatie van verzoeker, en daardoor van het korps in het algemeen kon worden in opspraak gebracht; dat uit het administratief dossier weliswaar niet blijkt dat aan de feiten waarop de bestreden beslissing is gesteund enige ruchtbaarheid werd gegeven buiten het rijkswachtkorps; dat dit niet betekent dat de bestreden ontslagbeslissing kennelijk onredelijk is; dat het "in bezit nemen en het achterhouden van een portefeuille van een collega (rijkswachter)" naar het oordeel van de onderzoeksraad onaanvaardbaar is, ongeacht of aan deze feiten enige ruchtbaarheid werd gegeven; dat een dergelijk gedrag de integriteit van de betrokken rijkswachter in het gedrang brengt, hetgeen kan inhouden dat het vertrouwen van de overheid in haar politieambtenaar niet langer aanwezig is;

2.1.2.3.4. Overwegende dat verzoeker tevens aanvoert dat de benadeelde geen klacht heeft neergelegd, dat hij de portefeuille en het bedrag van de gelden heeft teruggekregen, en dat er omstandigheden waren die

verzoeker belet hebben om die portefeuille onmiddellijk terug te geven (een gevoel van schaamte, onmogelijkheid om de plaats te betreden waar de portefeuille zich bevond); dat de onderzoeksraad de feiten als ernstig kon beoordelen, zelfs indien de benadeelde geen klacht heeft ingediend; dat de ontslagbeslissing niet kennelijk onredelijk wordt bij gebrek aan een klacht van de benadeelde; dat een "gevoel van schaamte" met betrekking tot de gepleegde feiten de ontslagbeslissing evenmin kennelijk redelijk maakt; dat zelfs in de veronderstelling dat er een materiële onmogelijkheid zou geweest zijn om de portefeuille terug te geven, dit nog niet inhoudt dat precies daardoor de ontslagbeslissing kennelijk onredelijk zou zijn;

2.1.2.3.5. Overwegende dat verzoeker een argument ten zijnen gunste ontwaart in het feit dat het ambt van de Procureur des Konings, "kort na de kennisneming van de feiten" van oordeel was dat het strafdossier zonder gevolg mocht worden gerangschikt; dat echter een strafrechtelijke seponering niet belet dat de overheid een tuchtrechtelijke vervolging instelt en hierbij eventueel de strengste tuchtmaatregel oplegt, aangezien de opportuniteitsredenen die het Openbaar Ministerie in aanmerking neemt om tot een strafrechtelijke seponering te besluiten in beginsel niet gelden bij de uitoefening van de tuchtrechtelijke bevoegdheid;

2.1.2.3.6. Overwegende dat verzoeker tenslotte verwijst naar het feit dat hij "tot op het ogenblik van de feiten, een onberispelijke staat van dienst" had; dat dit gegeven er niet toe leidt de bestreden ontslagbeslissing, die gesteund is op een unaniem en eensluidend advies van de onderzoeksraad, als kennelijk onredelijk te kwalificeren; dat verzoekers eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat hij ter zake stelt hetgeen volgt :

"De verwerende partij, en de onderzoeksraad, gaan er van uit dat verzoeker de feiten met bedrieglijk opzet heeft gepleegd.

Men moet er immers van uitgaan dat zowel de verwerende partij als de onderzoeksraad het begrip 'achterhouden van de portefeuille' in zijn strafrechtelijke betekenis heeft gehanteerd. Voor het bestaan daarvan is bedrieglijk opzet vereist.

Het bedrieglijk karakter van de feiten werd door verzoeker, bij monde van zijn tuchtverdediger met klem betwist.

Er kan echter slechts sprake zijn van bedrieglijk opzet wanneer de dader zichzelf of een ander een onrechtmatig voordeel of profijt heeft willen verschaffen. Nu verzoeker de portefeuille en de inhoud daarvan (met daarbij een schadeloosstelling) aan zijn collega VANLOOKE heeft terugbezorgd, en de omstandigheden heeft aangegeven die hem hebben belet alles eerder terug te geven, moet worden vastgesteld dat de tuchtoverheid uit de gegevens van de zaak niet kon afleiden dat verzoeker met dergelijk bedrieglijk opzet heeft gehandeld, zodat de ten laste gelegde feiten verkeerd werden gekwalificeerd en de beslissing op een onjuiste motivering gegrond is (zie R.v.St., nr. 53.013, 19 april 1995).";

2.2.2. Overwegende dat in het dossier aanvankelijk sprake is van "huisdiefstal" (artikel 464 van het Strafwetboek); dat in de voormelde nota's van 14 november 1995 en 22 november 1995 Luitenant-kolonel LIEKENS de feiten weliswaar omschrijft als "bedrieglijk"; dat in "de besluiten van de verdediging", neergelegd tijdens de zitting van de onderzoeksraad op 8 februari 1996 het "bedrieglijk" karakter der feiten wordt betwist; dat in het advies van de onderzoeksraad van 8 februari 1996 onder de rubriek "uiteenzetting van de feiten", onder meer, wordt gesteld dat "het al dan niet bestaan van de kwalificatie 'huisdiefstal' geen afbreuk doet aan de materialiteit van de feiten"; dat onder de rubriek "tenlastelegging aan WM LOEMAN" de onderzoeksraad stelt dat de verklaring van verzoeker dat hij nooit de bedoeling gehad heeft de brieven voor

zichzelf te houden "geen afbreuk doet aan het feit dat hij de brieven tas meenam naar huis en het geld eruit nam om het in zijn portefeuille te plaatsen" en "dat hij, ondanks de wijziging van zijn verblijfplaats, geen enkel initiatief nam om de portefeuille en/of het geld terug te bezorgen of de schadelijder mondeling in te lichten"; dat onder de rubriek "wat de waardigheid van het ambt en van zijn staat van personeelslid van de rijkswacht betreft" de onderzoeksraad, onder meer, stelt "dat het in bezit nemen en het achterhouden van een portefeuille van een collega niet aanvaardbaar kan zijn in hoofde van een politieambtenaar"; dat derhalve niet blijkt dat de onderzoeksraad de door verzoeker gepleegde feiten uitdrukkelijk als "bedrieglijk" omschrijft; dat de bestreden ontslagsbeslissing van 1 april 1996 in essentie verwijst naar het uitvoerig gemotiveerd advies van de onderzoeksraad waarbij de Minister van Binnenlandse Zaken zich aansluit; dat aldus uit het advies van de onderzoeksraad van 8 februari 1996 en de ministeriële ontslagbeslissing van 1 april 1996 niet blijkt dat de gepleegde feiten als "bedrieglijk" worden gekwalificeerd; dat niet blijkt dat het begrip "achterhouden van de portefeuille" in een strafrechtelijke betekenis wordt gebruikt zoals in voormeld artikel 508, tweede lid, van het Strafwetboek; dat derhalve niet blijkt dat de ten laste gelegde feiten verkeerd werden gekwalificeerd en de beslissing op een onjuiste motivering is gesteund; dat verzoekers tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert; dat hij ter zake stelt :

"De verwerende partij laat na aan te geven om welke eigen redenen zij meent het advies van de onderzoeksraad tot het hare te kunnen maken. De bestreden beslissing beperkt er zich inderdaad toe dit advies samengevat weer te geven, en te verwijzen naar de redenen ervan.

Dergelijke motivering door verwijzing voldoet niet aan de motiveringsverplichting zoals voorgeschreven door de wet van 29 juni 1991. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het louter overnemen van een advies niet volstaat om als deugdelijke motivering te worden in aanmerking genomen (R.v.St., nr. 40478, 24 september 1992; 41.654, 21 januari 1993; 42.259, 11 maart 1993; 42.639, 22 april 1993; 44.223, 22 september 1993; 44.290, 30 september 1993). Die vaststelling klemmt des te meer aangezien krachtens artikel 24/34 par. 2 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht, zoals ingevoegd bij wet van 24 juli 1992, noch de omschrijving van de feiten, noch de voorgestelde straf de tot sanctioneren bevoegde overheid binden. Deze moet bijgevolg een eigen oordeel geven omtrent die feiten en de daaraan te verbinden sanctie, hetgeen in casu niet is gebeurd";

2.3.2.1. Overwegende dat krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing "uitdrukkelijk" en "afdoende" moet gemotiveerd worden; dat het doel van de motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn;

2.3.2.2. Overwegende dat uit het dossier onomstootbaar blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden ontslagbeslissing kent; dat een afschrift van de bestreden beslissing van 1 april 1996, met de daarin vermelde motieven, door hem werd ontvangen en als afschrift bij het verzoekschrift werd gevoegd; dat verzoeker eveneens kennis heeft gekregen van het advies van de onderzoeksraad dat hem bij schrijven van 16 februari 1996 werd betekend; dat hij er dan ook geen belang bij heeft de schending van de formele motiveringsverplichting aan te voeren, aangezien hij de

motieven kent en er zich in rechte kan tegen verweren;
dat verzoekers derde middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat, aangezien niet voldaan is
aan de eerste van de cumulatieve voorwaarden vereist
door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, de
vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op een oktober 1900 zesennegentig, door
de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.